

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/8/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313209660
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8313209660.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky W. J., rod. H., nar. XX.X.XXXX, bytom P. XXXX/X, XXX XX J., právne zastúpenej JUDr. Alenou Matýsovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom v Humennom, Mierová 4, proti odporcovi E. J., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XXXX/XX, XXX XX J., právne zastúpenému advokátskou kanceláriou Vasil', Šimonovič & partners s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, o určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 11C 191/2013-146, zo dňa 9.10.2014 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku, ktorým bol návrh v prevyšujúcej časti zamietnutý.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania vo výške 68,11 eur na účet právnej zástupkyne JUDr. Anny Matýsovej do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 100 € mesačne od 2.7.2013 s tým, že výživné je povinný zasielať navrhovateľke do 15-tého dňa v mesiaci vopred. V prevyšujúcej časti návrh zamietol a vyslovil, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke trovy konania vo výške 0 eur. Ďalším výrokom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné súdny poplatok vo výške 72 eur a tiež trovy štátu vo výške 77,82 eur. Vychádzal zo skutkového zistenia, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 21C 106/2011 zo dňa 30.9.2011 s právoplatnosťou a vykonateľnosťou dňom 12.10.2011. V čase podania návrhu odporca pracoval v zahraničí s mesačným príjmom 1 760 eur, avšak ku dňu 31.10.2013 mu bola daná výpoveď a od 19.11.2013 je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Za obdobie od 19.11.2013 do 19.5.2014 bol poberateľom podpory v nezamestnanosti vo výške 50 % denného vymeriavacieho základu 52,9316 eur a za toto obdobie mu bolo na dávke v nezamestnanosti vyplatená suma 4 790 eur. Od 1.7.2014 je poberateľom dávky v hmotnej núdzi v sume 117,40 eur. Súd prvého stupňa konštatoval, že za obdobie od podania návrhu až do vyhlásenia rozsudku bol jeho príjem 12 182,20 eur. Neuveril tvrdeniam odporcu pokiaľ ide o možnosť nájdania si práce a tieto považoval za zavádzajúce, pretože jeho východzia situácia je jednoduchšia a priaznivejšia, nakoľko on, na rozdiel od navrhovateľky, nie je determinovaný vôbec ničím, nie je nútený sa prispôbovať nikomu. Nemusí prihliadať na záujmy iných osôb, keďže o maloletú dcéru sa výlučne stará navrhovateľka a ona musí pracovný čas prispôbovať potrebám maloletej dcéry. Za rozhodujúce pri posudzovaní dôvodnosti návrhu považoval skutočnosť, že navrhovateľkina schopnosť sama sa živiť je v súčasnej dobe obmedzená, keďže maloletej dcére lekári zatiaľ neodporučili pobyt v kolektíve z dôvodu zníženej imunity. Uviedol, že odporca má bežné výdavky spojené z nájomným, stravou, ošatením, hygienickými potrebami. Pokiaľ ide o finančnú situáciu navrhovateľky, tak v čase podania návrhu bola táto na rodičovskej dovolenke a poberala rodičovský príspevok v sume 220 eur a výživné na maloletú dcéru v

sume 120 eur. V apríli maloletá dcéra dovŕšila tri roky a od toho času je poberateľkou už len prídavku na dcéru v sume 23,50 eur a výživného v sume 120 eur. Keďže maloletá dcéra ma odklad od predškolského zariadenia, má navrhovateľka obmedzené možnosti nájsť si adekvátnu prácu, čo tiež sťažujú časté choroby dcéry, kedy je nútená ostať s dcérou doma. Výdavky navrhovateľky pre ňu a dcéru činia asi 100 eur na nájom a na ostatné zvýšené výdavky ako je strava, hygienické potreby, lieky, či ošatenie im ostáva už len suma 60 eur. Súd mal za to, že hoci je v súčasnej dobe odporca nezamestnaný, tak za obdobie od podania návrhu do 19.5.2014 mal nadštandardný príjem, ktorý odôvodňuje i v súčasnej dobe priznať navrhovateľke príspevok vo výške 100 eur mesačne od podania návrhu. Za primerané výživné považoval sumu 100 eur a z tohto dôvodu aj návrh v prevyšujúcej časti zamietol. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanovením § 72, § 73 a § 77 ods. 1 Zákona o rodine, výrok o trovách konania ustanovením § 142 ods. 1 v spojení s ustanovením § 149 ods.2 O.s.p. a ustanovením § 15 ods. 2 zák. č. 327/2005 Z.z. ako aj ustanovením § 14a ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. Odporcu zaviazal súd prvého stupňa na zaplatenie súdneho poplatku s odkazom na § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. a o trovách štátu rozhodol s poukazom na ustanovenie § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie odporca. Vychádzajúc z obsahu odvolania odvolací súd mal za to, že odvolanie nesmeruje proti výroku, ktorým bol návrh v prevyšujúcej časti zamietnutý, preto v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť.

Odporca namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže vychádzajúc z citácie ustanovenia § 72 Zákona o rodine je možné príspevok na výživu rozvedeného manžela priznať pri splnení hmotnoprávnych podmienok, ktorými sú: manželstvo musí byť právoplatne rozvedené, jeden z rozvedených manželov nie je schopný sám sa živiť, schopnosti, možnosti a majetkové pomery druhého manžela umožňujú súdu príspevok priznať, bývalí manželia sa nevedeli dohodnúť o poskytovaní príspevku a vyžaduje sa súlad s dobrými mravmi (obligátorne prihladnutie na príčiny rozvratu). Za preukázanú považoval splnenie prvej podmienky, teda rozvod manželstva. Vo vzťahu k druhej podmienke uviedol, že za neschopnosť rozvedeného manžela sám sa živiť je potrebné podľa ustálenej judikatúry súdov považovať prípady, ak podľa lekárskeho potvrdenia alebo znaleckého posudku rozvedený manžel, vzhľadom na vek alebo zdravotný stav, nie je schopný byť zárobkovo činný, alebo nemá možnosť a príležitosť za danej situácie si zaobstarat primerané zamestnanie, ale rovnako tak i objektívne okolnosti, ako je napr. starostlivosť o deti vo veku do troch rokov, prípadne o deti staršie, avšak invalidné, alebo vyžadujúce si osobitnú starostlivosť, alebo o deti, ktoré z rôznych dôvodov nemôžu byť umiestnené v kolektívnych zariadeniach. Nepoprel, že na strane navrhovateľky bola v čase podania návrhu na začatie konania splnená tá podmienka, že sa starala o dieťa, ktoré nedovŕšilo tri roky veku. Maloletá J. sa narodila dňa 15.4.2011, teda v čase podania návrhu mala dva roky a necelé tri mesiace, na čo sa navrhovateľka v návrhu odvolávala. Potom ako maloletá dovŕšila tri roky veku, však začala navrhovateľka svoju neschopnosť zamestnať sa dôvodiť tým, že maloletá dcéra ma zníženú imunitu a nemôže byť umiestnená v predškolskom zariadení. Zdôraznil, že navrhovateľka si je dobre vedomá zákonného znenia ustanovenia § 72 Zákona o rodine a skutkový stav prispôsobuje tomuto predpisu. Do pozornosti súdu dal skutočnosť, že navrhovateľka pri odvolávaní sa na stav zníženej imunity maloletej uviedla, že ide o prechodný a nie dlhodobý stav, preto nie je správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti, v ktorej sa odvoláva na skutočnosť, že ide o stav dlhodobý a nemenný. Mal za to, že už v čase vyhlasovania rozsudku táto podmienka nebola splnená. Vyslovil presvedčenie, že na strane navrhovateľky neexistujú objektívne skutočnosti, ktoré by jej bránili sa primerane zamestnať, a teda nie je osobou neschopnou sa sama živiť. Namietal, že súd prvého stupňa neskúmal bližšie jeho osobné a majetkové pomery, ale iba konštatoval, že je od 31.10.2013 nezamestnaný. Odvolateľ poukázal na to, že žije v dlhodobom partnerskom zväzku, pričom s partnerkou uzatvoril vo februári 2015 manželstvo. Ohľadom zamestnania nie je preto autonómny, ale naopak, je determinovaný spoločnými záujmami s partnerkou. Za obligatórny predpoklad toho, aby mohol byť podaný návrh na súd považoval odporca skutočnosť, že pred podaním návrhu musí byť preukázaná snaha o dohodu. V súvislosti s touto odvolacou námietkou poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2P 47/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4CoP 78/2012 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31P 303/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoP 26/2013. Odporca nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že nie je určujúcou pre posúdenie dôvodnosti návrhu skutočnosť, kto zapríčinil rozvod manželstva. Zdôraznil, že hľadisko príčin, ktoré viedli k rozvratu manželstva je však významné

pre posúdenie súladu priznaného nároku s dobrými mravmi, preto mal súd vypočítať účastníkov konania na okolnosti rozvratu ich manželstva a zistené závery uplatniť pri rozhodovaní.

Odporca považoval rozhodnutie Okresného súdu v jeho prvom výroku za nevykonateľné, keďže k povinnosti prispievať na výživu navrhovateľky bol zaviazaný 100 eur mesačne od 2.7.2013, a teda spätne odo dňa začatia konania, avšak nevysporiadal sa s problematikou ročného príspevku. Nie je mu teda z výroku, ani z odôvodnenia rozsudku zrejmé, akým spôsobom ma plniť sumy príspevku od 2.7.2013 do vyhlásenia rozsudku. V prípade, ak súd ukladá rozvedenému manželovi povinnosť platiť príspevok spätne, je spôsob poukazovania ročného príspevku nevyhnutnou súčasťou výrokovej časti rozsudku. Nesprávnosť rozhodnutia videl aj v tom, že súd prvého stupňa neskúmal časové hľadisko trvania tvrdeného stavu zníženej imunity u dieťaťa, hoci zhoršený zdravotný stav dieťaťa mal podľa vlastných slov navrhovateľky trvať len určitý prechodný čas a túto skutočnosť navrhovateľka prvýkrát uviedla dňa 21.7.2014. Uloženie povinnosti prispievať navrhovateľke mesačne sumou 100 eur a navyše bez časového ohraničenia konca tejto doby považoval odporca za neprimerané zaťažovanie jeho osoby a evokuje u neho presvedčenie, že navrhovateľke bol tento nárok priznaný na dobu neurčitú. V tejto súvislosti poukázal na znenie Zákona o rodine, v zmysle ktorého je možné priznať nárok na príspevok najdlhšie na dobu piatich rokov odo dňa právoplatnosti rozsudku o rozvode, pričom lehota piatich rokov uplynie 12.10.2016. Koniec doby, počas ktorej má navrhovateľka nárok na priznanie príspevku na výživu je zákonom ohraničený, a preto je správne vymedziť ho aj v rozsudku.

Vo vzťahu k výroku o náhrade trov štátu odporca namietal, že mu nie je známy dôvod, pre ktorý bol nariadený preklad od neho predkladaných listín z jazyka F. do jazyka slovenského. Na požiadanie súdu totižto predložil pracovné zmluvy a výpovede zamestnávateľa v F. jazyku a tiež aj ich slovenský preklad, ktorý bol vypracovaný na jeho náklady. Obstaranie si prekladu súdom po tom, ako bol vyzvaný na predloženie prekladu považoval odporca za neúčelné a nehospodárne, keďže by mal znášať náklady na preklad dvakrát. V ďalšej časti odvolania rozpísal odporca trovy právneho zastúpenia, ktoré vyčíslil v celkovej výške 1 756,70 eur a za súdny poplatok vo výške 72 eur s tým, že navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a návrh navrhovateľky zamietnuť a priznať mu uplatnené trovy konania.

K odvolaniu odporcu sa vyjadrila navrhovateľka podaním zo dňa 2.12.2014. Poukázala na svoje zlé osobné a majetkové pomery, ktoré bola nútená riešiť aj predajom svojho bytu a presťahovaním sa do podnájmu v U., kde pravdepodobne bude mať väčšiu možnosť pracovného uplatnenia sa. Uviedla, že po oznámení každému potencionálnemu zamestnávateľovi, že je rozvedená a ma dieťa v predškolskom veku, pravidelnou sa stala otázka, čo bude, keď dieťa ochorie. Zdôraznila, že okrem svojej matky nemala v mieste svojho doterajšieho bydliska žiadne možnosti pomôcť s dieťaťom v prípade choroby a túto možnosť nemá ani teraz. Trvala na tom, že má značne zníženú možnosť pracovného uplatnenia, má však záujem urobiť si opatrovateľský kurz a pracovať ako opatrovateľka v zahraničí, keďže nechce byť donekonečna závislá od odporcu. Poukázala na skutočnosť, že odporca podal návrh na zníženie výživného na dcéru zo sumy 120 eur na určenie minimálneho výživného, avšak tento návrh zobral späť pravdepodobne z dôvodu, že opäť pracuje v F.. Vyslovila presvedčenie, že už v čase vynesenia predmetného rozhodnutia odporca pracoval v zahraničí. Vo vzťahu k príčinám rozvratu manželstva uviedla, že touto bolo správanie sa odporcu, ktorý sa vracal domov neskoro pod vplyvom alkoholu, že na nočných žúroch bol sprevádzaný priateľkami, ktoré správanie už nemienila znášať, a preto odporcu vyhodila z bytu svojej matky, kde s odporcom spoločne bývali v čase trvania manželstva. Navrhla rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 68,11 eur za jeden úkon, a to vyjadrenie k odvolaniu.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutí o odvolaní podľa § 10 ods.1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 212 O.s.p. a zistil, že odvolanie odporcu nie je dôvodné. O odvolaní bolo rozhodnuté postupom podľa § 214 ods. 2 spojený z úst. § 156 ods. 3 O.s.p. pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred vyhlásením.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci vykonal rozsiahle dokazovanie a na jeho základe dospel k správny skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd odkazuje na výstižné a vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a len vo vzťahu k odvolacím námietkam odporcu udáva nasledovné.

Je nepochybné, že v čase podania návrhu, teda dňa 2.7.2013 sa navrhovateľka starala o maloleté dieťa vo veku do troch rokov, keďže bola s maloletou J. na materskej dovolenke. Jej schopnosť sama sa živiť bola teda v období do 15.4.2014 obmedzená, čím zároveň boli splnené podmienky priznania príspevku na primeranú výživu v súlade s úst. § 72 ods.1 Zákona o rodine. Zákonnou podmienkou priznania príspevku je posudzovanie schopnosti oprávnenej osoby samej sa živiť, ktorá neschopnosť môže byť zapríčinená aj starostlivosťou o dieťa vyžadujúce si osobitnú starostlivosť alebo o dieťa, ktoré z rôznych dôvodov nemôže byť umiestnené v kolektívnych zariadeniach, ako to sám uvádza odporca vo svojom odvolaní. V konaní pred súdom prvého stupňa bolo nepochybne preukázané, že maloletá J. trpí astmou a má zníženú imunitu, ktorý zdravotný stav podľa lekárskeho potvrdení pretrvávajú najmenej od roku 2012 a pretrvával aj v čase rozhodnutia súdu prvého stupňa o čom svedčí napr. vyšetrenie maloletej J. zo dňa 26.5.2014 u detského pneumoftizeológa. Nie je vylúčené, že zdravotný stav maloletej J. sa môže vekom zlepšiť, avšak v súčasnosti je nevyhnutné akceptovať odporúčenie lekárov o nezaradenie maloletej J. do predškolského kolektívneho zariadenia. Odvolací súd vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odporcu považuje za dôležité zdôrazniť, že v záujme odporcu by malo byť predovšetkým zdravie dieťaťa a zabezpečenie čo najvyhovujúcejšieho prostredia pre zlepšenie zdravotného stavu, akým je bezpochyby rodinné prostredie, teda v danom prípade domácnosť navrhovateľky. Keďže právom otca - odporcu je zaujímať sa aj o zdravotný stav dieťaťa, je daná odporcovi zákonná možnosť zistiť aktuálne zlepšenie zdravotného stavu a v nadväznosti na túto skutočnosť aj možnosť dosiahnuť zmenu predmetného rozhodnutia. Pre odvolací súd je zarážajúce, že odporca svoje právo na informovanosť o zdravotnom stave maloletej J. nevyužíva, čo vyplýva z jeho odvolacej argumentácie. Vychádzajúc s tvrdenia a dôkazov vykonaných pred prvostupňovým súdom dospel odvolací súd k záveru, že u navrhovateľky existujú objektívne skutočnosti, ktoré jej bránia zamestnať sa, čím je obmedzená jej schopnosť sama sa živiť a je daný zákonný nárok na príspevok na výživu rozvedeného manžela.

Vo vzťahu k možnostiam a schopnostiam odporcu prispievať na výživu navrhovateľky odvolací súd vyslovuje súhlas s tvrdením prvostupňového súdu, že aj v období, odkedy odporca bol nezamestnaným dosahoval príjem neporovnateľne vyšší, než príjem, na ktorý bola odkázaná navrhovateľka, čím došlo k naplneniu aj ďalšieho zákonného predpokladu priznania príspevku, a teda schopnosti, možnosti a majetkových pomerov odporcu. Príspevok vo výške 100 eur je primeraný príspevkom, ktorý v žiadnom prípade neohrozí životnú úroveň odporcu aj v prípade jeho ďalšieho partnerského vzťahu.

Podľa odporcu nebola splnená hmotnoprávna zákonná podmienka priznania príspevku na výživu rozvedeného manžela spočívajúca v absencii snahy navrhovateľky o dohodu pred podaním návrhu. Je pravdou, že súčasťou spisu nie je výzva navrhovateľky na uzavretie dohody s odporcom o príspevku na výživu, avšak túto podmienku považuje odvolací súd za splnenú (konvalidovanú) doručením návrhu odporcovi. Z postoja odporcu k predmetu konania jednoznačne vyplýva, že v žiadnom prípade by k dohode nepristúpil a zamietnutie návrhu z uvedeného dôvodu by bolo prejavom značného formalizmu.

Podľa § 82 ods. 2 Zákona o rodine, ak sa bývalí manželia nedohodnú, určí rozsah príspevku na výživu na návrh niektorého z nich súd. Prihliadne pritom aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratom vzťahu medzi manželmi.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že pri určení rozsahu príspevku je potrebné prihliadať aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratu manželstva. Súd prvého stupňa sa oboznámil s rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 21C 103/2011 o rozvode manželstva, kde príčina rozvratu manželstva nebola bližšie špecifikovaná, teda nie je možné dôjsť k záveru, že na rozvrate manželstva ma svoj podiel výlučne navrhovateľka. Preto správne súd prvého stupňa túto skutočnosť zohľadňoval pri stanovení výšky príspevku. Odporca vo svojom odvolaní poukazuje na dôsledok rozvratu vzťahov (vyhodenie z bytu), avšak nič neuvádza vo vzťahu k príčinám nezhôd a nepreukazuje ani správanie sa navrhovateľky v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 160 ods.2 O.s.p., ak súd odsúdil na opakujúce sa plnenie v budúcnosti zročných dávok, treba ich plniť len čo sa podľa rozsudku stanú zročnými.

V súlade s citovaným ustanovením rozsudok súdu prvého stupňa spĺňa zákonom predpísané náležitosti aj bez stanovenia dlžného výživného. Táto namietaná skutočnosť nerobí rozsudok súdu prvého stupňa nevykonateľným a nie je ani procesnou vadou, pre ktoré by bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa nesprávne.

Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

V zmysle citovaného ustanovenia a s prihliadnutím na určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela od 2.7.2013 vznikne odporcovi ku dňu právoplatnosti rozsudku dlh, ktorý vzhľadom na neumožnenie plnenia v splátkach (§160 ods.1 veta 2 O.s.p.) je povinný splniť na základe výzvy navrhovateľky.

Za právne irelevantnú považoval odvolací súd odvoláciu námietku odporcu spočívajúcu v neurčení časového ohraničenia konca doby prispievania navrhovateľke na výživu, keďže táto doba je ohraničená priamo zákonom v ustanovení § 72 ods. 3 Zákona o rodinnej dobe piatich rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvedení manželstva. Znamená to, že určená povinnosť zanikne priamo zo zákona, ak k jej zániku nedôjde skôr na základe rozhodnutia súdu alebo iných rozhodujúcich skutočností.

S poukazom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v súlade s ustanovením § 219 ods.1, 2 O.s.p. vrátane výroku o náhrade trov štátu, keďže trovy štátu pozostávajú naozaj z prekladu, ktorý nariadil prvostupňový súd pre preklad listín predložený navrhovateľom. Odporca si musel byť vedomý, že predloženie listinných dôkazov v cudzom jazyku si bude vyžadovať tento úkon súdu bez toho, aby bol o tom upovedomený. Preto aj táto odvolacia námietka nebola odvolacím súdom zohľadnená. Uznesenie o priznaní odmeny za preklad nadobudlo právoplatnosť dňa 14.2.2014.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s ustanovením § 224 ods. 1v spojení s ust. § 142 ods. 1, keďže navrhovateľka bola v odvolacom konaní úspešná a trovy odvolacieho konania pozostávajú z jedného úkonu právnej služby, a to vyjadrenia k odvolaniu vypočítanej v súlade z ustanovením § 11 ods. 1 písm. a/ a § 13a vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., teda vo výške 1/13 z výpočtového základu, čo by pre rok 2014 malo predstavovať 61,85 eur. Zástupca navrhovateľky si však uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 60,07 eur, k čomu bol pripočítaný režijný paušál 8,04 eur, preto odmena bola priznaná iba v uplatnenej výške.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.